

lig pinlig Maade for vedkommende Præst og Skolelærer at faa deres Betaling paa; det er yttret af flere, og jeg stal ikke komme videre ind derpaa. — Endvidere er det ogsaa urimeligt, at nogle enkelte af Menigheden skulle betale den Del af Lønningen, som erlægges gennem Offer og Accidenser, og endelig vil det ogsaa være uret, hvis Præster og Skolelærere ikke kunne faa den Løn, som virkelig tilkommer dem. Derfor er det mig aldeles klart, at det Lovforslag, som her kommer frem, er rigtigt, og jeg stal til Dels støtte det. Men jeg maa igen give det ærede 2de Medlem for 1ste Kreds (Th. Nielsen) fuldstændig Ret, naar han siger, at det maa knyttes sammen med Spørgsmaalet om Afløsning af Accidenser, og jeg vil der gaa lige saa vidt som det ærede Medlem og sige, at hvis vi ikke ogsaa kunne komme bort fra Accidenserne, bryder jeg mig ikke om at komme bort fra Offeret. Det er Accidenserne, som ere det uheldigste ved denne Lønningssmaade, det er ogsaa det meste af denne Del af Lønningen. — Der kan ganske vist under enkelte Forhold være noget kært og smukt ved den gamle Skik at ofre i Kirken; jeg erindrer et Tilfælde, hvor en Præst, som var temmelig fattig, nærmest paa Grund af alt for stor Godgørelse, skulde rejse bort fra sin Menighed; da mødte saa godt som hver eneste Mand fra Sognet i Kirken for at yde ham et Offer. Der maatte dog enhver sige, at det var en smuk Handling. Men der er ingen. — hvad der ogsaa er blevet yttret af andre — der kan finde, at det er en smuk Skik, naar der bliver betalt ved Barne-daab o. s. v. Det maa i alle Tilfælde kaldes en Uskik, og man maa give den højt ærede Minister Ret, naar han kalder det frastødende, at der ofres i selve Kirken. — Det, som det forekommer mig, at man hovedsagelig skulde lægge Vægt paa ved denne Lejlighed, er at knytte de to Ydelsers, Offer og Accidenser, sammen; naar vi gaa til at forandre den nuværende Ordning med Præsternes og Skolelærernes delvise Lønning af Kommunens Beboere, saa forekommer det mig — jeg vil deri støtte flere ærede Medlemmer, som talte før — at vi ogsaa bør søge at komme bort fra Accidenserne, og jeg stal gentage, at jeg ikke sætter megen Pris paa dette Lovforslag, naar det ikke kan knyttes sammen med et Forslag herom.

Steffensen: Det er yttret fra forskellige Sider, ogsaa af det ærede Medlem, som nylig satte sig, at det var særdeles ønskeligt, at man ogsaa tog Accidensofferet med under denne Lov. Andre bemærkede, at de egentlig

lagde størst Vægt paa at faa Accidensofferet afløst. Atter fra anden Side blev det fremhævet, at man havde Betænkelighed ved Forslaget; man vilde helst vente med at faa Spørgsmaalet om Offerets Afløsning afgjort sammen med Præstelønningsloven. For mit Vedkommende kan jeg ikke lægge særlig Vægt paa disse Betænkeligheder; det afgørende er for mig, om man maa sige, at dette Forslag, som nu foreligger, vil være et Fremskridt i Forhold til den Tilstand, vi nu have, og i den Henseende er jeg ikke i Tvivl. Vi have jo ikke længer det gamle frivillige Offerforhold; det er jo en Gang for alle slaaet fast for Landets og for Købstædernes Vedkommende, at Offeret er en ligefrem Pligt, saaledes at det kan fastsættes af Amtsraadet og inddrives ved Udpantning. Det blev bestemt allerede ved Plakat af 9de Juni 1847. Der næst have vi jo ogsaa en Bestemmelse, hvorefter der kan finde en Offerafløsning Sted ogsaa for Landets Vedkommende, nemlig en allerhøjeste Resolution af 4de Juni 1885, hvorved Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet bemyndiges til at approbere Offerafløsning, saaledes at Offeret udredes af Sognekommunens Kasse. Den Ordning, som nu foreslaas, gaar jo bort derfra, idet den ved Forslagets § 4 tillader, at Offeret herefter skal kunne paalignes saaledes, at Udgiften fordeles paa de bidragpligtige i samme Forhold, i hvilket de i det paagældende Aar ere ansatte til at svare Bidrag til Kommunen efter Formue og Lejlighed og under Sagttagelse af Grundlovens § 77. Jeg anser dette ikke blot for et betydeligt Fremskridt, men ogsaa for et nødvendigt Korrektiv. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke ret kunde forsjøne mig med den allerhøjeste Resolution af 4de Juni 1885, hvorved man paalægger, at Offeret skal udredes af Kommunens Kasse i Tilfælde af, at en Afløsning finder Sted. Jeg ser her af Forslagets Motiver, at Grunden dertil har været, at man har ment, at Landkommunallovens § 18's sidste Punktum var til Hinder for, at man gjorde paa samme Maade som i Købstæderne, og som nu her er foreslaaet, nemlig at paaligne Offeret ved en særlig Tigning ved Siden af Kommunalligningen. Jeg tror ikke, at denne § 18's sidste Punktum i Virkeligheden er til Hinder for, at man gør det. — Efter at der først i Paragraffen er givet en Forfrist om, at alt, hvad der behøves til Kommunens Fattigvæsen, Skolevæsen o. s. v., skal inddrages under den almindelige Tigning, hedder det i sidste Punktum: "Som Følge heraf ophører al særskilt Tigning af Udgifter paa mindre Dele af Kommunen". Jeg kan ikke indse, at denne Bestemmelse